

раздаличени единъ отъ други на десетъ-петнадесетъ разскрача. Щомъ се навалеха въ площта, наченаха да бѣгатъ единъ подиръ други за прѣдпазливостъ отъ завардване. Георги Шопътъ, който вървеше най-напрѣдъ, спрѣ се на единъ привалъ, и пришепна на вѣйводата, който до него се спрѣ: „бай Стоиле, мириши ми на тютюнъ; тука има хѣра“. Додѣто издума, билиюкъ-башинтъ, който бѣше клѣкналъ на цтеката въ по-ниското пѣсто, гръмна отгорѣ имъ като извижа:— „урунъ чоджукларъ гавурларъ етишти“—. И вѣйводата изгѣгли бързо и изгърмѣ въ свѣтлината на гърмежниятъ огънъ. Чу се изохканье и се издума: „гиттимъ чоджукларъ“ при грозното изревяване на билиюкъ-башинтъ, хората му силно застрѣляха, а вѣйводата съ другаритѣ си се отѣиха въ гжсталакътъ и всѣкой припъзляваше по една посока. Хората на билиюкъ-башинтъ се завърнаха въ градътъ и извѣстиха на бимбашинтъ за убийството. Испроводи се войска и кола да принесатъ трупътъ му. Войската разстърсяше по гжсталацитѣ дано намѣри нѣкой раненъ отъ хжшветѣ, като се замая до два дни. И вѣйводата за двѣ събере момчетата като излезе на върхътъ взе да свири съ свирка; но вече тѣ бѣха сж распрженали, а при него излѣзе К. Кючюковъ. Търновчето и М. Стоенчовъ, нощемъ по отдѣлно влѣзаха въ градътъ. Първиятъ извѣсти на Нено, че всичкитѣ други сж избити, а вториятъ който се прикривалъ въ Крайчовиятъ дюканичъ разказалъ, че билиюкъ-башинтъ е убитъ, а за хжшветѣ не знаалъ, що сж станали. Два дни подиръ това приключение, при Нено пристигна К. Кючюковъ, и му извѣсти, че вѣйводата е леко раненъ въ кълката и му заржча да му се проводи михлемъ; и да се остави на Неновото лозе въ Канленскитѣ лозя, дѣто вѣйводата ще чака. Бръстю като каза това, взе една мотика и